

ת"פ 56917/08/16 - מדינת ישראל נגד ירין אוחנה - נוכח, עידן אוחנה - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

13 יוני 2018

ת"פ 56917-08-16 מדינת ישראל נ' אוחנה ואח'

בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר

המאשימה

מדינת ישראל באמצעות תביעות לכיש

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

הנאשמים

1. ירין אוחנה - נוכח

2. עידן אוחנה - נוכח שניהם ע"י ב"כ עוה"ד מיכאל גבאי -

נוכח

גזר דין

רקע עובדתי

1. הנאשם 1 והנאשם 2 הנם אחים (להלן: "הנאשמים" או "השניים"). כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 23.08.2016 בסמוך לשעה 19:25, עת היה המתלונן ביחד עם אשתו (להלן: "המתלוננת") וילדיהם ברכבם, שבחניה הסמוכה לביתם, ברחוב משעול האשכול 12 בקריית גת בדרכם לבילוי משפחתי, הבחין המתלונן בירין אוחנה (להלן: "נאשם 1") שהיה עם בחור אחר בשם דוד לוגסי (להלן: "דוד"), כשהשניים משליכים פסולת מתוך עגלות קניות, אל מול ביתו. בתגובה לכך, המתלונן העיר לשניים על מעשיהם ואמר להם שיפנה למוקד 106 של העירייה בתלונה על כך. בתגובה, הנאשם 1 ביקש מהמתלונן לבוא אחריו, והלה הלך בעקבותיו, בהניחו כי הנאשם 1 בקש כי יתלווה אליו על מנת לשוחח עם מבוגר אחראי, זאת בעוד דוד המשיך להתקדם במהירות לפניהם.

לאחר שהתקדמו המתלונן והנאשם 1 לעבר ביתם של הנאשמים, התנפלו לפתע הנאשמים על המתלונן יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה. הנאשמים והאחרים, תקפו את המתלונן בצוואתא חדא, בעודם אוחזים בטוריה, אלות וקרשי בניין, בכך שהכו אותו בכל חלקי גופו עד שנפל ארצה, וכן איימו עליו באומרם לו ש- "יעלימו אותו מכדור הארץ" ו- "הסתבכת, אתה לא יודע מה יהיה". באותן נסיבות, ובעודו מכה את המתלונן נפל הנאשם 2 ארצה ונחבל אף הוא.

בהמשך לכך, המתלוננת הגיעה למקום וצעקה לשכנים שיזעיקו משטרה, בעודה מנסה לגונן על בעלה (המתלונן), ואולם, הנאשמים והאחרים המשיכו להפליא בשניהם מכותיהם.

לאחר שאמרה המתלוננת כי הזעיקה משטרה, ברחו הנאשמים והאחרים מהמקום. אולם, בעוד האחרים נמלטו מן המקום מבלי לשוב אליו, הרי שהנאשמים בענייננו חזרו למקום, תוך שנאשם 1 אוחז קרש בניין בידו, ותוך שהנאשמים פונים למתלוננים באומרם: "אתם מתקשרים למשטרה, הא?" והוסיפו להכות את המתלונן. כל זאת, בזמן שהנאשם 1 מכה את המתלונן במכות בראשו באמצעות קרש בניין, ובעודו צועק ומאיים עליו באמרו לו: "אני ארצח אותך".

2. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים והאחרים, בצוואתא חדא, נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות חתך שטחי

עמוד 1

בקרקפת באורך 5-6 ס"מ, המטומה תת עורית פריאטלית מימין, נפיחות והגבלה אנטלגית בהנעה של הכתף, נפיחות ורגישות סביב מרפק ימין והגבלה בתנועה.

בנוסף לכך, מעשיהם של הנאשמים גרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות חתך עמוק מרוטש בגב כף יד שמאל, שבעטיו נחשפו הגידים והמעטפת שלהם.

3. הנאשמים הודו במיוחס להם לעיל, ועל יסוד הודאתם זו, הורשעו בעבירות של **פציעה בנסיבות מחמירות כשעברין מזון בצוותא חדא** לפי סעיפים 334 ו- 335(א)(1) + 335(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), **תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר**, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, כאשר הנאשם 1 הורשע בנוסף בעבירה של **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

4. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם, לבקשת ההגנה, כי הנאשמים יישלחו לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינם. עוד במעמד זה, הצהירה המאשימה כי עמדתה העונשית בתיק זה היא למאסר בפועל.

5. בעניינם של כל אחד מן הנאשמים התקבלו שני תסקירים מאת שירות המבחן הנושאים ככלל אופי חיובי ובסופם, ממליץ שירות המבחן להסתפק בעניינם בעונשים של צו של"צ; פיצוי לקורבנות העבירה ומאסר מותנה. בתסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייהם וחיי משפחתם של הנאשמים, על מאפייניהם האישיותיים, יחסם לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתיחס בהמשך.

6. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 29.04.2018, עולה כי הנאשם 1 ירין אוחנה מתאים לבצע עבודות שירות, ומחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 16.05.2018, עולה כי הנאשם 2 עידן אוחנה מתאים אף הוא לבצע עבודות שירות.

7. למען שלמות התמונה יצוין, כי בתחילה הנאשמים כפרו בכל המיוחס להם בכתב האישום וכך ביום 29.05.2017, נשמעה עדותם של עדי התביעה 1, 2, 3, 4 ו- 5 (כאשר עת/1 הינו המתלונן ועת/3 הינה המתלוננת). ואילו בהמשך לכך (ביום 16.10.2017), ביקשו הנאשמים מבית המשפט כי יתיר להם לחזור בהם מכפירתם נוכח הסדר הטיעון אליו הגיעו עם המאשימה, ולאחר שבית המשפט התיר להם לעשות כן, השניים הודו בכתב האישום המתוקן שלעיל.

טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

8. באת כוח המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, עמדה על חומרת הנסיבות שנלוו אליהם, ובייחוד על הנזקים הגופניים שנגרמו למתלוננים ועתרה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 14 ל- 42 חודשים מאסר.

בהמשך, המאשימה ביקשה לבכר את שיקולי הגמול וההרתעה, לדחות את המלצתו של שירות המבחן, ולהשית על הנאשמים עונש מוחשי בדמות מאסר בפועל ברף הבינוני-גבוה של המתחם וענישה נלווית אשר יהלום את חומרת מעשיהם.

9. מנגד, בא כוח הנאשמים טען כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע במקרה הנדון בין צו של"צ לבין מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות. כמו כן, הלה הפנה, בין היתר, לעברם הפלילי הנקי של הנאשמים, לגילם

הצעיר, לשיתוף הפעולה שלהם עם שירות המבחן, לקבלת האחריות והבעת החרטה מצדם, לעובדה כי הורתעו מתקופת מעצרם מאחורי סורג ובריאח ובהמשך משהותם בתנאים מגבילים, ולעובדה כי מאז האירוע מושא האישום לא נפתחו כנגדם תיקים נוספים. לאור כל אלה, עתר הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין העונש.

10. הנאשמים אשר קיבלו את "זכות המילה האחרונה", מסרו כי הם מקבלים אחריות על מעשיהם וביקשו לצאת לדרך חדשה. הנאשם 1 מסר כי הוא מתחרט על מעשיו, ואילו הנאשם 2 מסר כי המדובר במעידה חד פעמית שלו.

דין והכרעה

11. בטרם אפנה לקבוע את מתחם העונש ההולם בגין מעשיהם של הנאשמים, אציין בבחינת למעלה מן הצורך, כי בכלל המעשים בהם הורשעו הנאשמים יש לראות כ"אירוע אחד", כמשמעו בסעיף 40 לחוק העונשין. מסקנתי זו עולה בקנה אחד עם "מבחן הקשר ההדוק" שנקבע בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (29.10.2014), ובשים לב לאופיין הדומה של העבירות הנדונות, לכך שהן בוצעו בסמיכות זמן ומקום זו לזו ולאור הקשר ההדוק שקיים בין עבירות אלו.

12. בענייננו, למעשה המדובר במסכת עבריינית אחת - "אירוע מתגלגל" - בו הנאשמים בפרץ עברייני אחד, נוקטים באלימות כלפי המתלונן ובהמשך תוקפים ופוצעים אותו ואת רעייתו, המתלוננת, בצוותא חדא וגורמים להם חבלות, כאשר קיימת סמיכות מקום וזמן בין העבירות וכאשר כל המעשים מופנים כלפי אותם מתלוננים ובייחוד כלפי המתלונן. ברי כי התבוננות על העבירות כאירועים שונים, תעמוד בניגוד לניסיון החיים ותהא מלאכותית במידה רבה. ומיד יאמר, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם לכל אחד מהנאשמים (וגזירת עונשם של הנאשמים בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשמים לא יענשו בגינו, וכל אירוע יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

13. לאור האמור, ובהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), בשלב הראשון בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לכל נאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

קביעת מתחם העונש ההולם לכל אחד מהנאשמים

14. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

15. **בעצם ביצוע עבירות התקיפה החבלנית והפציעה בנסיבות מחמירות**, פגעו הנאשמים בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות, לרבות זו הכרוכה בשימוש בנשק חם או קר. בפרט יצוין, כי את מעשיהם ביצעו הנאשמים כנגד שכניהם בסמיכות ל"ביתם מבצרם".

המדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר שכנים תמימים המעירים הערות כאלה ואחרות לשכניהם, מוצאים עצמם מותקפים, פעמים רבות על עניינים של מה בכך, על ידי אותם בריונים שלא נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע ושמבקשים להרוס את שלוות נפשם ופוגעים בביטחונם של אזרחים חפים מפשע בקרבת מגוריהם. על בית המשפט להשית ליבו לתופעה זו, כמו גם לתופעת האלימות באופן כללי, ולהילחם בה ביד קשה, וזאת באמצעות השתת עונשים מרתיעים (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שמשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).

16. זאת ועוד, **בעצם ביצוע עבירת האיומים** (שעל פי הוראות החיקוק בכתב האישום המתוקן מיוחסת לנאשם 1 בלבד בגין האירועים המפורטים בסעיף 8 לעובדות כתב האישום (דברי האיום ברצח שהשמיע הנאשם 1 כלפי המתלונן), ואילו על פי סעיף 5 לעובדות כתב האישום מיוחסת לשני הנאשמים (דברי האיום שהשמיעו שני הנאשמים יחד עם האחרים כלפי המתלונן שלפיהם יעלימו את הלה מכדור הארץ)) - פגעו הנאשמים בערכים שנועדו להגן על שלוות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)).

17. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לאור אופייה של האלימות האכזרית שהופעלה מצדם של הנאשמים בצוותא חדא ועם אחרים, תוך שימוש בשלושה נשקים קרים ובהם, טוריה, אלות וקרשי בנין, והנזקים הגופניים שנגרמו לשני קורבנותיהם - סבורתני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים, מצויה ברף הגבוה.

18. **במסגרת בחינות הנסיבות הקשורות בביצוע עבירות התקיפה החבלנית והפגיעה בנסיבות מחמירות**, בית המשפט נותן דעתו, בין היתר, לשאלה האם העבירות בוצעו בצוותא חדא אם לאו, האם נעשה שימוש בנשק קר או חם, משך התקיפה, הרקע לביצוע המעשה, חלקו של המתלונן, תוצאותיהן של העבירות וכיוצ"ב.

19. כאמור לפי סעיף 40ט לחוק העונשין, בית המשפט נותן דעתו בראש וראשונה לתוצאות הקשות ולנזקים הגופניים שנגרמו לשני המתלוננים כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים. במקרה הנדון אין עסקין בנזק פוטנציאלי בלבד, שכן, הנאשמים גרמו לנזק גופני ממשי לכל אחד מהמתלוננים (ת/7), ובייחוד הדברים אמורים בכל הנוגע לפגיעה שנגרמה למתלונן בדמות חתך שטחי בקרקפת באורך 5-6 ס"מ; המטומה תת עורית; נפיחות והגבלת תנועת הכתף; נפיחות ורגישות סביב המרפק והגבלה בתנועה (ת/8). ואם לא די באלה, הרי חומרת מעשיהם של השניים מתעצמת עת היכו את המתלוננת, בבואה לגונן על בעלה, וגרמו לה לחתך עמוק מרוטש בגב כף היד שבעטיו נחשפו הגידים והמעטפת שלהם, כך שהלה נזקקה לטיפול רפואי הכולל תפרים והרדמה מקומית (ת/9).

ר' והשוו הדברים שנאמרו בע"פ 1742/91 פופר נ' מדינת ישראל, פ"ד נא (04.12.1997):

"...כאשר מדובר במעשי אלימות קיים לכל אחד מן הנפגעים אינטרס עצמאי לשלמות גופו. הפגיעה בשלמות גופו של אחד אינה מהווה פגיעה בשלמות גופו של אחר. גם אם מבחינה טכנית מדובר ברצף אחד של מעשים שגרם לקורבנות מספר, יש להתייחס לכך כאל מעשי פגיעה נפרדים".

20. מבלי להידרש למחלוקת בדבר קבילותן של ראיות המוגשות בשלב הטיעונים לעונש ושבאות להמחיש את הנסיבות שנלוו לביצוע העבירות (לגישות השונות בעניין זה, ראו למשל מצד אחד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11

מדינת ישראל נ' פלוני, (04.03.2012); ומצד שני, ת"פ (מחוזי חיפה) 41490-03-13 **מדינת ישראל נ' ראד סלאב**, (29.05.2014) - יצוין כי במקרים בהם נכרת הסדר טיעון בין הצדדים והמאשימה מתעדת להגיש ראיות בשלב הטיעונים לעונש, מן הראוי כי תודיע להגנה אודות כוונתה האמורה, וזאת עובר לכריתתו של ההסדר (ראו פסק דינה של כב' השופטת ע' ארבל ברע"פ 9718/04 **מדינת ישראל נ' טאלב נוארה**, (25.11.2007)). בענייננו, אין מחלוקת כי המאשימה הודיעה להגנה אודות כוונתה להגיש את תיעוד החבלות והתעודות הרפואיות בעניינם של המתלוננים (ראו: פרוטוקול הדיון מיום 16.10.2017, בעמ' 63 שורות 9-10) ואילו הסנגור לא הביע כל התנגדות לכך.

21. עם זאת, בשלב הטיעונים לעונש, בא כוח הנאשמים ביקש להטיל דופי בראיות שהוצגו על ידי המאשימה לעניין העונש, תוך שטען כי בחלק מהתמונות שהוצגו על ידה מתועדות חבלות על גופו של המתלונן אשר נמחקו מכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון (כך למשל החבלה על כתפו של המתלונן בדמות שפשוף בכתף ימין המתועדת בתמונה השנייה בעמוד הראשון באמצע ת/7 וכן החבלה בזרוע ימין של המתלונן המתועדת בעמוד השני בתמונה השנייה בת/7)).

חרף העובדה כי הסנגור לא הביע התנגדות להצגת הראיות בשלב הצגת הסדר הטיעון (ומן הראוי היה שיעשה כן), לא ניתן לשלול את האפשרות שרצונם של הנאשמים שבית המשפט לא ייחשף במהלך שמיעת התיק לראיות מסוימות הממחישות את הנזק, הוא אחד השיקולים שהניעו אותם להגיע עם המאשימה להסדר טיעון ולהודות בכתב האישום המתוקן. ואכן, עיון בכתב האישום המתוקן מגלה כי אין בו זכר לפציעות השונות שנגרמו למתלונן בזרועו או בכתפו (אם כי בסעיף 9 לכתב האישום המתוקן נרשם כי למתלונן נגרמה נפיחות בכתף והגבלה בהנעת הכתף). כך שלמעשה, התמונה שמצטיירת לנוכח הראיות שהוגשו, ככל שהדברים נוגעים לחבלות שנגרמו למתלונן, הינה חמורה מעט יותר מזו שמצטיירת למקרא כתב האישום המתוקן. משאמרנו כל זאת, בית המשפט יתעלם מהתמונות המתועדות את החבלות שנגרמו למתלונן בזרועו ובכתפו. אם כי יוער כי במקרה הנדון אף אינני נזקקת לתמונות האמורות, ודי לי בתיאור החבלות כפי שהוא מופיע בכתב האישום המתוקן, המדבר בעד עצמו.

22. כמו כן, נתתי דעתי לאופייה האכזרי של האלימות שהופעלה מצדם של הנאשמים כלפי המתלוננים. בולטת בחומרתה העובדה שהנאשמים בחרו להכות במתלונן בכל חלקי גופו באמצעות נשקים קרים ובהם, אלות, קרשי בניין וטוריה, עד שנפל ארצה חסר אונים, כאשר ברי כי נסיבה זו אף מעצימה את פוטנציאל הנזק, ויכולה הייתה להוביל לתוצאה קשה הרבה יותר מזו שנגרמה בסופו של יום, עד כדי קיפוח חיים ממש. עוד יש ליתן את הדעת לכך שהנאשמים תקפו את המתלונן בצוותא חדא (ואף עם אחרים באירוע מושא סעיפים 4 ו-5 לכתב האישום המתוקן), תוך שהם מטילים אימתם ומאיימים עליו. תקיפת המתלונן בצוותא חדא מעצימה אף היא את פוטנציאל הנזק, כאשר ברי כי מעשיהם של הנאשמים עלולים היו לגרום למתלוננים נזקים גופניים חמורים מאלו שנגרמו בפועל, וכבר היו דברים מעולם ונדמה שלא בכדי, קבע המחוקק כי העונש של התוקף את חברו בצוותא חדא - בין אם התקיפה גרמה לחבלה ובין אם לאו - הינו כפול מזה הקבוע לצד עבירת התקיפה.

כמו כן, אין להתעלם מכך שלנאשמים חלק מרכזי בביצוע העבירות, באשר הם אלה שנקלעו לוויכוח עם המתלונן, והם היו הראשונים להכות את האחרון ובהמשך את המתלוננת, ללא שקדמה לכך כל התגרות מצדם של המתלוננים.

23. עוד ולחומרא, נתתי דעתי לכך שמעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי גם לאחר שהיה נדמה בעיניו של המתלונן כי הסיוט הגיע לקיצו והנאשמים חדלו ממעשיהם ונמלטו מהמקום עם האחרים (משנודע להם כי המתלוננת הזעיקה משטרה למקום), הרי שתקוותיו נגוזו עת השניים שבו על עקבותיהם, הטיחו במתלונן את העובדה שהוא והמתלוננת הזעיקו משטרה למקום, הוסיפו להכותו, תוך שהנאשם 1 מפליא במתלונן מכות בראשו באמצעות קרש בנין שאחז

בדו ובד בבד מאיים על הלה כי ירצח אותו.

24. זאת ועוד, מעבר לכאב הפיזי, הרי שיש לשער שהנאשמים אף גרמו למתלוננים לתחושות של בושה, השפלה ועגמת נפש. בהקשר זה לא אוכל להתעלם מכך שהנאשמים ניצלו את תמימותו של המתלונן, עת הנאשם 1 בוחר לבודדו ממשפחתו ומהסביבה שעשויה להגן עליו, תוך הולכתו לכיוון ביתם של הנאשמים, שם בחרו השניים והאחרים להתנפל עליו ולתקוף אותו כחבורה עבריינית אחת בכלי משחית, גם זו נסיבה לחומרה אשר תישקל בעת קביעת מתחם העונש ההולם.

25. בנקל ניתן לשער כי ממד ההשפלה ועוגמת הנפש אף הועצם בשעה שהמתלוננת נאלצה לצפות במראות הקשים ובהשפלת בעלה עת שני הנאשמים תוקפים את הלה ללא רחם פוצעים אותו וגורמים לו לחבלות בחלקי גופו השונים. ואם לא די באלה הרי שההשפלה ועוגמת הנפש אף העמיקו, עת המתלוננת עצמה ספגה מנחת זרועם של השניים בעודה מנסה לגונן על בעלה, מה שבתורו הביא לפציעתה. כמו כן, ניתן לשער מה רבה הייתה מצוקתה של המתלוננת עת לאחר שהודיעה כי הזמינה משטרה למקום, שבו הנאשמים על עקבותיהם וכאחוזי דיבוק המשיכו להפליא מכותיהם במתלונן באמצעות קרש בניין בראשו וגרמו לפציעתו - וכל זאת לנגד עיניה של המתלוננת. לדידי יש בכל אלה כדי להעצים את ממד ההשפלה שספגו המתלונן ורעייתו בשעת האירוע. יתר על כן, אודות הנזק שנגרם למתלוננים ברמה הנפשית ובאורחות חייהם, אף ניתן ללמוד מהעובדה שבעולה מתסקירי שירות המבחן המתלוננים ומשפחתם עדיין חוששים מפני הנאשמים, חוששים להסתובב בשכונת מגוריהם ואף שוקלים לעבור דירה. והרי שהשלכות הפגיעה לא נגמרו או התבטלו בעת שתם האירוע אלא, כפי שניתן להתרשם מתסקירים אלה, מלוות את קורבנות העבירה במשך תקופה ממושכת, ובית המשפט ייתן דעתו גם לכך בעת קביעת מתחם העונש ההולם.

26. מנגד ולקולא, בית המשפט שוקל את העובדה כי נדמה כי מעשיהם של הנאשמים נעשו מתוך התפרצות זעם ומבלי שנלווה להם תכנון מוקדם משמעותי. אם כי, אין לתת לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא, ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן, ובפרט במקרה העומד בפניי, כאשר הן נעשו בצוותא חדא תוך שימוש בנשק קר ותוך שהנאשמים משמיעים כלפי המתלונן דברי איום קונקרטיים לפגיעה בחייו.

27. **במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת האיומים**, הרי שכתב האישום מגולל מסכת עבריינית שבה ניכרת התנהגות שלוחת רסן ואיבוד עשתונות מצדם של הנאשמים המאיימים בצוותא חדא בפגיעה קונקרטית בחייו של המתלונן. עוד נתתי דעתי לעובדה שהנאשמים לא הסתפקו באיום מילולי גרידא אלא שמעשי האיום שביצעו הנאשמים, היה כרוך בממד פיזי ואף נעשה על ידם שימוש בחפצים ובנשק קר. בית המשפט רואה בחומרה יתרה, את העובדה שבעת האיום על המתלונן כי יעלימו אותו מכדור הארץ, הכו הנאשמים את הלה בכל חלקי גופו בנשקים עשויים ברזל ועץ יחד עם אחרים. וכך גם בכל הנוגע לדברי האיום ברצח שהשמיע הנאשם 1 כלפי המתלונן. מסיטואציה כזו ניתן להסיק, כי היה נדמה בעיניו של המתלונן, שהאיומים שהושמעו כלפיו על ידי הנאשמים אינם מן הפה אל החוץ, אלא איומים שאכן עומדים להתגשם בכל רגע. כאשר האיום נעשה בנסיבות כגון אלה, ובנוכחות רעייתו של המתלונן, ברי כי יש בדבר כדי להעצים את הבהלה והאִימה שעלול לחוש המאיום. כל אלו, כשלעצמם, מהווים בעיני בית המשפט נסיבות לחומרה שיש לזקוף לחובתם של הנאשמים.

28. זאת ועוד, עיון בכתב האישום המתוקן מעלה, כי סעיפי האישום אשר יוחסו לנאשמים בסופו של דבר עושים עמם חסד במידה רבה, וזאת ביחס לפרק העובדות. שכן, בסעיף 5 בכתב האישום המתוקן מתואר מעשה איום שביצע הנאשם 2 בצוותא חדא עם האחרים ועם הנאשם 1 אולם עבירת האיומים לא יוחסה לו בסעיפי האישום, ואילו לנאשם 1 בסעיפי האישום יוחסה עבירת איומים אחת על פי סעיף 8 לכתב האישום בגין איום ברצח על המתלונן. יש

לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החקיקה אל העובדות שבו, וכפי שציין זאת בית המשפט העליון ברע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 594 (2006):

"בעוד שבעבר הנאשם, בתשובה לאישום, היה מודה או כופר "באשמה" (סעיף 33 לפקודת הפרוצידורה הפלילית), כיום - וכפי שעשה המבקש לפנינו - הוא מודה או כופר "בעובדות" (סעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי, וראו גם ה"ח תשכ"ג 157, 197)."

כן ראו, לדוגמא: את פסק דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 2581/14 אסף יקותיאלי נ' מדינת ישראל, (12.02.2015), ואת דבריו של כב' השופט א' שהם ברע"פ 1997/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (29.08.2013):

"מקובל עלינו, כי יש לסעיף העבירה המיוחס לנאשם, נפקות מסוימת לעניין עונשו, אך את עיקר הדגש ראוי לשים על העובדות המתוארות בכתב האישום, ואלה ישמשו כנקודת מוצא לגזירת עונשו של הנאשם, [ההדגשה איננה במקור - נ.ש.מ]."

משכך, מכלול המעשים המתוארים בפרק העובדות והמיוחסים לנאשמים יהוו כנקודת המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש בכלל, ובחינת הנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.

29. עוד אציין ואקדים את המאוחר, כי גרסת הנאשם 1 לסיבות אשר הביאו אותו לביצוע העבירות כפי שהוצגה בפני שירות המבחן לפיה, הלה חשש מהמתלון ולכן ברח לביתו, ובהמשך לכך ומשהבחין כי המתלון והנאשם 2 (אחיו של הנאשם 1), נוקטים באלימות האחד כלפי השני, ומתוך מחשבה כי אחיו מצוי במצוקה, והצורך שחש להגן עליו, נקט אף הוא באלימות כלפי המתלון - הינה תמונה בעיניי. ראשית, בהתאם לפסיקתו של בית המשפט העליון, ככלל, אין לקבוע ממצאים עובדתיים על יסוד טענות שהועלו על ידי הנאשם בפני שירות המבחן, ואשר אינן מגובות בראיות (ראו ברע"פ 1670/16 מוחמד עוידה נגד מדינת ישראל, (פורסם במאגרים המשפטיים) (06.03.2016)). ובמקרה הנדון מדובר בטענה שאינה מבוססת כדבעי, שנדמה כי יש מניעה לקבוע אותה כממצא עובדתי שהרי לא הוצגה בפני כל ראה לכך שעובר לתקיפת המתלון נקטו המתלון והנאשם 2 באלימות האחד כנגד השני.

30. שנית, התמונה המצטיירת למקרא כתב האישום המתוקן, הנה שונה בתכלית השוני מזו שתוארה על ידי הנאשם 1 בשירות המבחן. תמונה זו מעלה, כי המתלון עמד לבדו אל מול חבורת התוקפים, בעודם אוחזים בנשק קר הכולל, טוריה, אלות וקרשי בניין. בהתבוננות על תמונה מעין זו, מצטיירת תמונה עבריינית מטרידה, המתארת את דרכיהם של בריונים בבואם לפתור סכסוכים בדרכים שאינן דרכים. למעלה מכך, קשה להלום את גרסתו של הנאשם 1 לפיה, חשש מהמתלון ולכן ברח לביתו, ונקט באלימות רק לאחר שנתגלה לעיניו הריב בין המתלון לאחיו. הרי ככתוב בעובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם 1, היה זה הוא שבחר להוביל אחריו את המתלון לביתו, ובהמשך ביחד עם הנאשם 2 והאחרים נקט כלפיו באלימות אכזרית ומשוללת רסן. היעלה על הדעת כי אדם שחש פחד מפני אחר, יהיה זה שמוליך את האחר אחריו, ובהמשך מתנפל עליו יחד עם אחרים? גרסה זו אינה עולה בקנה אחד עם עובדות כתב האישום מהן עולה באופן חד משמעי וברור כי המתלון עמד לבדו וחסר אונים אל מול התוקפים ואל מול כלי המשחית שאחזו בידיהם. מה עוד, וכאמור, שלריב הנתען בין המתלון לבין נאשם 2 אין כל אחיזה בעובדות כתב האישום המתוקן (כאשר כל שנרשם בסעיף 6 לעובדות כתב האישום בו הודו הנאשמים הוא כי בעוד נאשם 2 מכה את המתלון, הלה נפל ארצה ונחבל אף הוא).

31. שלישית, הגם האם הייתי מקבלת את טענתו של הנאשם 1 לפיה, האלימות החלה כתוצאה מהריב שהתפתח בין המתלון לבין הנאשם 2 (וכאמור אינני קובעת זאת), הרי שעדיין אין בכך כדי להצדיק במאומה את ביצוע העבירות

החמורות שבוצעו על ידו עת בחר לעשות דין לעצמו, וחלף נקיטה באמצעים לגיטימיים כגון שיח תרבותי או פנייה לאנשי אכיפת החוק, תקף בברוטאליות את המתלון בצוותא חדא עם הנאשם 2 ועם אחרים באמצעות נשק קר ותוך שהם גורמים לפציעתו. זאת ועוד, גם בתרחיש מעין זה לא ברור כלל מה היה חטאה של המתלוננת, אשר באה להגן על בעלה, ונאלצה לספוג מהלומות מהשניים שגרמו לה לפציעות שאין של מה בכך.

32. באשר לסיבות אשר הביאו את הנאשם 2 לביצוע העבירות, אף כאן מצאתי כי גרסתו של הלה לשירות המבחן לפיה, בשל שפת גופו המאיימת של המתלון והחשש שמא הוא מבקש להכותו ("נראה נסער והניף ידיו לאוויר") ובשל פניו המבוהלות של הנאשם 1 (כאמור אחיו) עת הגיע עם המתלון בסמיכות לביתם - הוא הגיב בתוקפנות כלפי המתלון (כאשר בתחילה, דחף את המתלון לעבר הגדר מה שהביא בתורו לנפילתם על הגדר ולפציעתם וכי רק בהמשך לכך נקט כלפי הלה באלימות) - הנה תמוהה למדי אף היא. ראשית, וכפי שנאמר בעניינו שהנאשם 1, הרי שמדובר בטענה שאינה מבוססת כדבעי, שנדמה כי יש מניעה לקבוע אותה כממצא עובדתי שהרי לא הוצגה בפני כל ראיה לכך שעובר לתקיפת המתלון נקט הלה בשפת גוף מאיימת וכי על פניו של הנאשם 1 ניכרה בהלה. שנית, וכאמור, אף למקרא עובדות כתב האישום עולה כי היה זה הנאשם 1 אשר הוביל את המתלון לעבר ביתו, כאשר דוד הולך לפניהם, ובמצב דברים זה קשה להלום שהנאשם 1 יוביל אחריו אדם ממנו הוא חושש. מה עוד שעל פי עובדות כתב האישום, הנאשם 2 נפל ארצה בעודו תוקף את המתלון יחד עם הנאשם 1 והאחרים בכל חלקי גופו באמצעות נשק קר.

שלישית, והגם אם הייתי מקבלת את טענתו של הנאשם 2 (וכאמור אינני עושה זאת), הרי שגם כאן, אין בכך כדי להצדיק את ביצוע העבירות על ידו והתנהגותו הבריונית ושלוחת הרסן עת הוא תוקף את המתלון בברוטאליות יחד עם אחיו והאחרים באמצעות כלי משחית תחת נקיטה באמצעים לגיטימיים וחוקיים. בסיכומה של נקודה זו אציין, כי להתרשמותי בדברים שמסרו הנאשמים לשירות המבחן בנוגע לסיבות שהביאו אותם לביצוע העבירות, ניכר כי השניים צמצמו מאחריותם תוך שהשליכו את האחריות לגורמים חיצוניים שאינם תלויים בהם, ואת עיקר חיציהם הפנו כלפי המתלון.

33. זאת ועוד, נתתי דעתי לחלקו היחסי של נאשם 1 בביצוע העבירות ומידת השפעתו על נאשם 2 בעת ביצוע העבירות. מעובדות כתב האישום עולה כי אכן את מרבית העבירות ביצעו הנאשמים בצוותא חדא ולכאורה אין מקום לאבחן ביניהם. ואולם, עיון מעמיק יותר בכתב האישום מגלה, ומבלי להמעיט כהוא זה מחלקו של הנאשם 2, כי הנאשם 1 היה במידת מה דומיננטי יותר באירועים עת היה זה הוא שהוביל את המתלון לביתו שם נקלע הלה למלכודת של אלימות קשה; ועת היה זה הנאשם 1, שלאחר שנודע כי המתלוננת הזעיקה משטרה והנאשמים שבו על עקבותיהם ותקפו את המתלון, אחז בקרש בנין בידו והכה בראשו של המתלון באמצעותו תוך שהוא מאיים עליו ברצח. התנהגות אכזרית מעין זו תקבל משקל בכורה בעת קביעת מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1.

34. **בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת**, תחילה מצאתי להפנות לחובה הכללית של בתי המשפט שלא לגלות סובלנות כלפי אלו שבחרו לנקוט באלימות כלפי זולתם, ויפים לעניין זה דבריו של המשנה לנשיא, כב' השופט מ' חשין, בע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל, (07.06.2005), שאמנם נאמרו לפני למעלה מעשור, אך ברי כי עודם רלוונטיים גם בימינו:

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכול כי מי ששורשע בעבירת

אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו..."

35. לגופם של דברים, ברי כי על מנת לבחון את מדיניות הענישה הנוהגת במקרה שלפניי, יש לזכור כי הנאשמים הורשעו בשילוב של מספר עבירות ומטבע הדברים, הצדדים לא הציגו לעיוני פסקי דין שבהם נדונו מקרים דומים, ככל שהדבר נוגע לשילוב העבירות והמעשים, וגם על בית המשפט יקשה לאתר פסיקה כגון זו. ועדיין, פסקי הדין השונים יכולים ללמד אודות מדיניות הענישה הנוהגת ולו על דרך ההיקש. וכך, סקירת פסקי הדין מעלה כי בעניינם של נאשמים אשר הורשעו בעבירה של פציעה ניתן לראות כי המתחמים נעים על דרך הכלל במנעד רחב, שתחתיתם במאסר שבשים לב לאורכו - ניתן לרצותו בעבודות שירות וברף העליון, לתקופות ממושכות יותר, ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

מטבע הדברים, כשם שהעונשים שנגזרו על כל נאשם ונאשם הושפעו מנסיבותיהם האישיות, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הודאה והבעת חרטה, וכולי; כך גם מתחמי הענישה במקרים השונים נקבעו בהתאם לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. להלן מספר גזרי דין שיש בהם כדי ללמד **אודות מתחמי הענישה הדומיננטיים בעבירת הפציעה** בגין ביצוע מעשים דומים לאלו שבהם הורשעו הנאשמים: רע"פ 6449/15 **הייתם חלואני נ' מדינת ישראל**, (12.10.2015); רע"פ 7378/13 **ח'אלד חרובי נ' מדינת ישראל**, (31.10.2013); עפ"ג (מחוזי חיפה) 5026-10-16 **פיראס נעמי נ' מדינת ישראל**, (13.11.2016); ת"פ (שלום קריות) 18694-03-16 **מדינת ישראל נ' טלמן זרבאילוב**, (18.05.2016); ת"פ (השלום י-ם) 18299-04-13 **מדינת ישראל נ' חוסאם אבו סנינה**, (07.09.2015); ת"פ (השלום י-ם) 15822-05-12 **מדינת ישראל נ' מאגדי אבו נאב**, (05.05.2014); ת"פ (מחוזי ב"ש) 15515-07-15 **מדינת ישראל נ' אדיר אזולאי**, (12.09.16); ת"פ (השלום רמלה) 2535-04-10 **פרקליטות מחוז מרכז נ' חיים חכמון**, (25.05.11); ת"פ (שלום ראשל"צ) 45446-02-10 **מדינת ישראל נ' בזזא בלאי**, (30.04.13). ואולם יש לזכור, כי בכל הנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הרי שבענייניו הנאשמים הורשעו בעבירת הפציעה שנלוו לה שתי נסיבות מחמירות לפי סעיפים 335(א)(1) + 335(א)(2) לחוק העונשין (הן ביצוע בצוותא חדא והן עשיית שימוש בנשק קר); הנשק הקר בו עשו הנאשמים שימוש כלל מגוון כלים ובהם: טורייה, אלות וקרשי בנין; והשניים ביצעו את העבירות כנגד יותר מקורבן אחד.

36. אשר למקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירה אחת של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש על ידי שניים או יותר**, סקירת הפסיקה מעלה כי נקבעו בעניינם, ברגיל, מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר שבשים לב לאורכו - ניתן לרצותו בעבודות שירות וברף העליון עד 10 חודשי מאסר בפועל. כך למשל, ראו: רע"פ 6009/15 **צביקה קושמקוב נ' מדינת ישראל**, (08.09.2015); רע"פ 7592/14 **אושרי שמעוני נ' מדינת ישראל**, (11.11.2014); ת"פ (שלום רחובות) 34520-03-16 **מדינת ישראל נ' בן דרעי**, (16.10.2017); ת"פ (שלום כפר סבא) 17942-11-15 **מדינת ישראל נ' היתם עאמר**, (10.09.2017), הוגש ערעור שטרם נדון - הכוונה לעניינו של הנאשם 1; ת"פ (שלום כפר סבא) 1737-08-12 **מדינת ישראל נ' מחמוד סלאמה**, (27.06.2016); ות"פ (שלום באר שבע) 59992-06-14 **מדינת ישראל נ' ריאד אלאפיניש**, (11.04.2016).

37. אשר למקרים בהם הורשעו הנאשמים בעבירה אחת של **אינומים**, סקירת הפסיקה מלמדת כי בדרך כלל, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מאסר מותנה (גם במקרים שבהם מושאי האיום הינם בני זוג/משפחה). אשר לעונשים שהושטו בכל מקרה ומקרה, הרי שאלו הושפעו מהנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה וממאפייניהם האישיים של הנאשמים, כגון קיומו של עבר פלילי, הבעת חרטה והכאה על חטא, קיומו או היעדרו של הליך טיפולי-שיקומי, וכיוצא באלה. לפסקי דין המייצגים את מדיניות הענישה שלעיל, ובעיקר ככל שהדברים נוגעים לרף התחתון של מתחם העונש ההולם, ראו למשל: רע"פ 3364/14 **באסם מנצור נ' מדינת ישראל**, (09.06.2014); עפ"ג (מרכז) 63725-06-16 **סמיון שלומוב נ' מדינת ישראל**, (06.11.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 47276-11-15 **מדינת ישראל נ' ציון ווקנין**, (07.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 23876-04-15 **מדינת ישראל נ' גבריאל יוסופוב**, (14.07.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 46495-04-16 **מדינת**

ישראל נ' יוסף ביטון, (04.07.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 11834-11-14 **מדינת ישראל נ' מיקו מרלי**,
(03.07.2016); ת"פ (שלום קרית) 15835-03-16 **מדינת ישראל נ' ג'מאל שרקאוי**, (22.06.2016); ות"פ
(שלום רמלה) 23607-05-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (10.05.2016).

38. ויוער, בסקירת הפסיקה שלעיל הפנית למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי וכפי שצינתי זה מכבר, שהעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייניו האישיים והייחודיים של כל נאשם ונאשם. גם בנוגע למתחמי הענישה עצמם, נהיר כי קיימים מקרים החורגים, לכאן או לכאן, מהמנעד האמור. ובייחוד הדברים נכונים בכל הנוגע לעבירת הפציעה בנסיבות חמורות, שם מצינו לא אחת, כי נקבעו מתחמי ענישה שתחילתם במאסר שבשים לב לתקופתו, אינו ניתן לריצוי בעבודות שירות. לא יפלא שכך הדבר, שכן כידוע, מתחמי הענישה שנקבעים בכל מקרה ומקרה תלויים, בין היתר, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאשר ברי כי, למשל, אין דין פציעה שנגרמת בעקבות הטחת אלה, טוריה או קרש בנין בראש או בחלקי גוף שונים או כתוצאה מדקירה בבטן או בלב באמצעות סכין כדין פציעה שנגרמת בעקבות דחיפה או בעקבות תקיפה המבוצעת ללא שימוש בנשק קר; ואין דין תקיפה שעניינה דחיפה שגרמה לאדמומיות כדין תקיפה שעניינה הטחת קרש בנין בראש שגרמה לחבלות מדממות רבות.

39. ברוח הדברים האמורים, אציין כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנו הצדדים אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. על כל פנים, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים חמורים או מקלים ממנעד הענישה אשר הוצג קודם לכן. הדבר אך טבעי הוא, וגם את זאת כבר אמרנו, שכן הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. כך גם, ממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

40. כללם של דברים, ולאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם 1 ינוע בין 12 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר ואילו מתחם העונש הכולל בגין מכלול מעשיו של הנאשם 2 ינוע בין 10 חודשי מאסר לבין 22 חודשי מאסר.

גזירת העונש המתאים לנאשמים

41. אשר לגזירת העונש המתאים לנאשמים, הרי שזו צריכה להיעשות בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40 לחוק העונשין.

42. בעניינם של שני הנאשמים, בית המשפט נותן דעתו בראש ובראשונה לעברם הפלילי הנקי וכי למעט הסתבכותם זו עם החוק, הקפידו השניים, לקיים אורח חיים תקין. עוד נתתי דעתי לעובדה שהעבירות שבמוקד כתב האישום בוצעו עוד בשנת 2016 (אם כי, את מירב המשקל בנקודה זו יש להעניק להגנה שלה חלק עיקרי אם לא לומר בלעדי בהתמשכות ההליכים). עם זאת מצאתי ליתן משקל לכך שבפרק הזמן שחלף מאז, הנאשמים, שיתפו פעולה עם שירות המבחן, ונמנעו מלהסתבך עוד בפלילים. עוד ולקולא, שקלתי את העובדה שהנאשמים הודו בסופו של דבר במוחס להם, ובכך הביאו לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. כן שקלתי את פרק הזמן בו השניים שהו בגין תיק זה במעצר וכי במשך תקופה ארוכה נוספת היו נתונים תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לידי היה בו כדי להבהיר לנאשמים את חומרת מעשיהם ולהרתיעם מפני ביצוע עבירות

נוספות. מה גם, שניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

43. בנוסף לאלה, בית המשפט שוקל את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשמים ככל שיושת עליהם עונש מאסר ממושך, וזאת בשים לב לגילם הצעיר ובשים לב לעובדה כי הנאשם 2 הינו נשוי ואב לתינוק בן מספר חודשים וכי שני הנאשמים טרם ריצו עונש מאסר בעברם.

עוד ובהמשך לנסיבה אחרונה זו, אף יצוין כי שקלתי את העובדה כי הנאשם 1 נמנה עם קבוצת הגיל של ה"בגירים-צעירים". אם כי, ברי ש"בגיר צעיר" איננו "מונח קסם" ואין בו כדי להביא להקלה אוטומטית בעונשו של הנאשם, ואפנה בעניין זה לפסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2420/15 אברהם אבטליון נ' מדינת ישראל, (29.11.2015), שם ביקש כב' השופט ס' ג'ובראן להבהיר ולחדד את דבריו בע"פ 7781/12 פלוגי נ' מדינת ישראל, (25.06.2013), וקבע כי:

"פסק הדין בעניין פלוגי לא יצר עילה "פסיקתית" נפרדת להקלה בעונשם של בגירים צעירים, אלא יצק תוכן המבוסס על המאפיינים המיוחדים אשר עשויים להתקיים בקבוצה זו, לתוך הכללים הקבועים בסימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין - אשר מאפשרים לייחס משמעות לגילו של נאשם, להתפתחותו, לבשלותו ולפוטנציאל השיקומי שלו בעת גזירת עונשו".

44. עוד נתתי דעתי לאמור בתסקירי שירות המבחן. שירות המבחן העריך כי בעניינו של הנאשם 1 קיימים גורמי סיכון להישנות עבירות הנובעים ממצבי לחץ כאשר אחד מבני משפחתו נמצא במצוקה. או אז, הנאשם 1 עלול לבצע פעולות באופן אימפולסיבי, ללא חשיבה על התוצאות. מנגד ולזכותו, שירות המבחן העריך כי סיכויי הישנות העבירות בעניינו הינם נמוכים. בשני התסקירים, עלה כי הנאשם 1 מביע חרטה ממשית ובושה על מעשיו ומגלה אמפתיה רבה כלפי המתלוננים.

45. שירות המבחן מציין עוד כי בעת האירועים מושאי האישום, הנאשם 1 שירת כחייל סדיר, ולאחר שצה"ל ביקש להפסיק את שירותו הצבאי עקב ההליכים הפליליים שננקטו כנגדו, הלה התעקש להמשיך את שירותו הצבאי. כמו כן, הנאשם 1 אופיין על ידי מפקדו בצבא כחייל מצטיין, אשר הפך לבוגר ועבר שינוי משמעותי מאז ששב לשרת ביחידתו, תוך שהוא מפגין מוטיבציה גבוהה להצליח ולתרום ומשמש מודל לחיקוי לחיילים אחרים. שירות המבחן אף מציין את נסיבות חייו המצערות של הנאשם בהן איבד אב ואח תאום בגיל צעיר; את התרשמותו כי הלה מצליח לשמור על אורח חיים יציב הן מבחינה תעסוקתית והן מבחינה משפחתית; בעל יכולת לקבל סמכות ולהציב לעצמו גבולות חיצוניים ברורים; וכי היה בהליכים המשפטיים שננקטו כנגדו כדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות. כמו כן, מציין השירות כי הנאשם 1 נמצא מתאים ליטול חלק בהליך של "צדק מאחה" ואולם, בסופו של יום ומסיבות שאינן תלויות בו ההליך לא צלח.

46. בכל הנוגע לנאשם 2, שירות המבחן העריך כי הנאשם 2 מאופיין כאדם המשתדל לנהל אורח חיים יציב ויצרני; מתקשה לשלוט בעצמו כאשר אחד מקרוביו נמצא במצב מצוקה ומשכך, פועל באימפולסיביות ללא מחשבה על צרכי האחר. עם זאת, העריך השירות כי הסיכוי להישנות עבירות בעניינו הינו נמוך. בשני התסקירים, עלה כי הנאשם 2 מביע חרטה על מעשיו, וכי הוא מעוניין להתנצל בפני המתלוננים.

47. שירות המבחן מציין עוד כי נסיבות חייו של נאשם 2 בהן איבד אב ואח קטן, הובילוהו לאפיין את עצמו כדמות ההורית והאחראית עקב המשברים שחוותה המשפחה, דבר המסביר את תגובתו כאשר אחד מבני משפחתו נמצא במצוקה. כמו בעניינו של הנאשם 1, מציין השירות כי אף הלה נמצא מתאים ליטול חלק בהליך של "צדק מאחה" עם המתלוננים ואולם, בסופו של יום ומסיבות שאינן תלויות בו ההליך לא צלח.

48. בשיחה שקיים השירות עם המתלונן עלה, כי המתלוננים עדיין חוששים מפני הנאשמים, וכי הוא מאמין שאלמלא צו ההרחקה שהוצא כנגדם, השניים היו פוגעים בילדיהם. כמו כן, עלה כי מאז האירועים מושאי האישום, המתלונן ומשפחתו חוששים להסתובב בשכונה ושוקלים לעבור דירה. שירות המבחן מסר עוד כי מדברי המתלונן עלה כי הלה ומשפחתו חוו פגיעה עמוקה עקב האירועים, שהותירה אחריה צלקות נפשיות ופחדים. בעקבות כך, ועל אף רצון הנאשמים ליטול חלק בהליך של ה"צדק מאחיה", לא היה ניתן לעשות כן מטעמים שאינם קשורים לנאשמים. בשוליה של נקודה זו יצוין, כי אין בידי לקבל את טרונתיו של הסנגור לפיה שירות המבחן התייחס לנזקים שנגרמו למתלוננים. ברי כי שירות המבחן הוא בעל מעמד מיוחד, החב חובת אמון לבית המשפט ותפקידו להביא בפניו את התמונה בכללותה ובכלל זה את עמדת המתלוננים ואת הנזקים שנגרמו להם. נוכח תפקידו של השירות ותכליתו של התסקיר הנמסר לקראת גזירת הדין, הרי שהכללים החלים על התסקיר אינם כללים רגילים, כי אם בעקר של רלוונטיות המידע שלשמה נערך התסקיר (ר' והשוו רע"פ 488/18 **סועאד נ' מדינת ישראל** (04.03.2018) וכן- רע"פ 1021/07 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (30.12.2009).

49. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ר' והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה (4) 318, 313 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); רע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); רע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

50. גם לגופו של עניין, אומר בזיהירות הנדרשת, כי המלצה זו איננה עולה בקנה אחד עם האמור בגוף התסקירים, ולא כל שכן, עם חומרת העבירות המיוחסות לנאשמים. עוד ובזיהירות הנדרשת אומר כי עיון בתסקירים שהוגשו בעניינם של שני הנאשמים מגלה זהות כמעט מוחלטת בתכנים שנמסרו בהם וניכר כי שירות המבחן נמנע מלערוך אבחנה מחלקו של כל אחד מהנאשמים, תוך התעלמות מחלקו הדומיננטי במידת מה של הנאשם 1 באירועים מושאי האישום. כמו כן, ומעבר לתהיות שעלו בגרסאותיהם של הנאשמים באשר לסיבות שהביאו אותם לביצוע העבירות, בהן דנתי זה מכבר הרי שהראיה לכך ששירות המבחן שם לנגד עיניו במקרה הנדון אך ורק את האינטרס האישי של הנאשמים, הינה המלצתו העונשית שמרוחקת מרחק ניכר ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים מסוג זה. קשה להלום פער כגון דא ויש בו משום התעלמות מוחלטת מכל יתר שיקולי הענישה (הדברים אמורים כמובן מבלי שבית המשפט ישים עצמו בנעליו של שירות המבחן, וברי כי השירות סוברני לבוא בכל המלצה עונשית שהוא ימצא לנכון).

51. זאת ועוד, כעולה מתסקירי שירות המבחן, למעט הבעת המוטיבציה שהביעו הנאשמים ליטול חלק בהליך של "צדק מאחיה" עם המתלוננים (וחלילה אינני מקלה בכך ראש), לא עברו השניים כל הליך טיפולי במסגרת שירות המבחן וזאת חרף התרשמות השירות כי השניים עלולים לפעול באימפולסיביות במצבי דחק קיצוני וכאשר מי מבני משפחתם מצוי במצוקה. מכאן עולה כי חרף הנזקקות הטיפולית שעלתה בעניינם הרי שהשניים לא קיבלו כל מענה טיפולי באמצעות שירות המבחן.

52. אכן, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמודה**

עיאשה נ' מדינת ישראל, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמים נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן**, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013).

53. והרי שגם במקרה שבפניי, ואינני מתעלמת מכך, עסקינן בנאשמים שבמשך כשנה וחצי מאז ביצעו את העבירות שבגינן הם נותנים את הדין כעת, היטיבו את דרכיהם, ונמנעו מלשוב ולבצע עבירות נוספות. עם זאת, וכאמור, השניים לא עברו כל הליך טיפולי חרף העובדה כי עלתה נזקקות טיפולית בעניינם, כך שלא ניתן לומר כי שיקומם (בהינתן העובדה כי השניים מנהלים אורח חיים נורמטיבי ולא שבו לדרכיהם הרעות), יצדיק סטייה ניכרת ממתחמי העונש שקבעתי לעיל. זאת ועוד וכידוע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסטייה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות השתת רכיב של מאסר בפועל (ראו והשוו רע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 **יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל**, (16.09.2015)).

54. יובהר מיד כי אמנם שיקול השיקום יביא במקרה הנדון להקלה בעונשם של הנאשמים אולם לא יהיה בו כדי להטות את הכף לכיוון הימנעות משליחתם למאסר. כידוע, לאינטרס השיקום חשיבות ניכרת, אולם אין עסקינן בשיקול שהוא בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו ע"פ 1521/14 **יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל**, (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, (24.05.2016)). שני שיקולי ענישה אחרונים אלה, אף מקבלים משנה תוקף במקרה הנדון, עת עסקינן במי שהורשעו בעבירות אלימות חמורות, שאף הביאו לפציעתם של המתלוננים. במצב דברים זה, לא ניתן להסתפק בזו הפעם בהשתת ענישה בדמות צו של"צ, מאסר מותנה ופיצוי בלבד כהמלצת שירות המבחן.

55. כללם של דברים, ייאמר כי אכן מלאכת גזירת הדין איננה מלאכה קלה כל עיקר. גם במקרה הנדון, בית המשפט מצא עצמו מתחבט בשאלת העונש, שכן למרות כל אותם נתונים שיש לזקוף לזכותם של הנאשמים הרי שעדיין לא ניתן להקל ראש בחומרת מעשיהם ואין לשכוח את החובה המוטלת על בית המשפט להגן על אזרחי המדינה, לנטוע תחושת ביטחון בקרבם וזאת על ידי השתת ענישה הולמת ומרתיעה על מי שפונה ל"פתרון סכסוכים" תוך נטילת החוק לידיים, באלימות ובכוח הזרוע. ונדמה כי הקושי אף גובר מקום בו מדובר בנאשמים שמצד אחד, ביצעו עבירות חמורות ומכוערות ראויות לכל גנאי; אך מצד שני, הנם צעירים ונעדרי כל עבר פלילי אשר הודו במיוחס להם והביעו חרטה על מעשיהם. אכן ברגיל, עונשו של מי שהורשע בעבירות אלימות חמורות כמו אלו שבהן הורשעו הנאשמים - דינו למאסר ממושך מאחורי סורג ובריח. גם במקרה הנדון, בית המשפט אינו מתעלם מחומרת מעשיהם של הנאשמים ובוודאי לא מהנזקים שנגרמו למתלוננים, ולמתלון בייחוד. ועדיין, בשים לב לנסיבותיהם האישיות של הנאשמים ומאפייניהם אשר תוארו בגזר הדין - מצאתי כי ניתן ללכת לקראתם קמעה בזו הפעם תוך סטייה מתונה לקולא ממתחמי הענישה שנקבעו. לצד אלה, לדאבון הלב, את שנעשה לא ניתן להשיב, ולא ניתן לבטל את הנזקים הגופניים והנפשיים שנגרמו לקורבנות כלא היו, אשר זה מכבר נתנו בהם אותותיהם - ואת ביטויים בגזר הדין אלה ימצאו בגובהו של רכיב הפיצוי שיושת על כל אחד מהנאשמים.

56. ויודגש מיד, התוצאה שאליה מגיע בית המשפט בתיק זה חריגה היא, ואינה משקפת את מדיניות הענישה בעבירות אלה. מן הראוי שגם הנאשמים ידעו זאת ויישמרו מלנקוט שוב באלימות, שכן אם חלילה יעשו כן, סביר להניח שבית המשפט לא יגלה כלפיהם סובלנות פעם נוספת.

57. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שפורטו בגזר הדין, מצאתי כי באיזון הראוי בין שיקול השיקום ועוצמתו לבין יתר שיקולי הענישה, אשית על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנני גוזרת על הנאשם 1 את העונשים הבאים:

א. 10 חודשים מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

בהעדר החלטה אחרת, הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו, ביום 02.08.2018 עד לשעה: 10:00 בבית הסוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיזן מוקדם, עם ענף אבחון ומיזן של שב"ס, בטלפון שמספרו: 08-9787336.

העתק ההחלטה בדחיפות לשב"ס.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון לרבות עבירת איומים.

ד. פיצוי בסך 12,000 ₪ למתלונן מר א מ (ע"ת 1).

הפיצוי ישולם ב- 24 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 60 יום מהיום.

ה. פיצוי בסך 3,500 ₪ למתלוננת גב' ר ק מ (ע"ת 3). הפיצוי ישולם ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 90 יום מהיום.

מצ"ב טופסי פרטי ניזוק.

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ו. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 90 יום מהיום.

ז. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות לרבות איומים וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

הנני גוזרת על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

א. 8 חודשים מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

בהעדר החלטה אחרת, הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו, ביום 02.08.2018 עד לשעה: 10:00 בבית הסוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות.

עמוד 14

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, בטלפון שמספרו: 08-9787336.

העתק ההחלטה בדחיפות לשב"ס

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון לרבות עבירת איומים.

ד. פיצוי בסך 12,000 ₪ למתלונן מר א מ (ע"ת/1).

הפיצוי ישולם ב- 12 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 90 יום מהיום.

ה. פיצוי בסך 3,500 ₪ למתלוננת גב' ר ק מ (ע"ת/3). הפיצוי ישולם ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 120 יום מהיום.

מצ"ב טופסי פרטי ניזוק.

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ו. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 150 יום מהיום.

ז. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות לרבות איומים וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים - דגימות ביולוגיות, כלי עבודה (קרש, טוריה), מוט עץ, דיסקים, וזאת בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ל' סיוון תשע"ח, 13 יוני 2018, במעמד הצדדים.

החלטה

עמוד 15

על מנת לאפשר לב"כ הנאשמים להגיש ערעור על רכיב עונש המאסר בפועל בגזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל בעניינם של שני הנאשמים למשך 45 יום.

מוצא בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ כנגד שני הנאשמים.

הערבויות וההפקדות בתיק זה תיורתנה על כנן.

אם לאחר עיון נוסף, יחליט ב"כ הנאשמים שלא לערער על רכיב עונש המאסר בזר הדין, יודיע על כך מידית לב"כ המאשימה ולביהמ"ש.

ניתן היום, ל' סיוון תשע"ח, 13 יוני 2018, במעמד הצדדים.

נגה שמואלי-מאייר, שופטת סגנית נשיאה _____